

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **ARCIMPEX s. r. o.**, IČO 15502511
sídlem K čističce 53, 739 25 Sviadnov
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Doležalem, Ph. D.
sídlem U Hranic 3221/16, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2016, ve věci projektu CZ.05.2.32/0.0/0.0/15_008/0001059,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále též „žalovaný“ či „MŽP“), kterým byla jeho žádost o dotaci vyřazena z dalšího hodnocení z důvodů nesplnění podmínek kontroly přijatelnosti. Napadené rozhodnutí bylo žalobci zasláno prostřednictvím systému MS2014+.

2. Ke skutkovým okolnostem dané věci žalobce uvádí, že podal žádost o podporu projektu Pořízení technologie (nakladač se skrápěním ke snížení TZL v areálu společnosti ARCIMPEX s. r. o. v rámci Prioritní osy 2 OPŽP 2014-2020, SC 2.2, oblasti podpory h), projekt č. CZ.05.2.32/0.0/0.0/15_008/ 0001059. V systému MS2014+ se následně objevilo oznámení, že žádost o podporu nesplnila formální náležitosti a podmínky přijatelnosti. Proti oznámení podal žalobce žádost o přezkum rozhodnutí k přezkumné komisi žalovaného.
3. Napadeným rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o přezkum rozhodnutí s odůvodněním, že žalobcem podaný projekt pro oblast podpory typu h) „omezování prašnosti z plošných zdrojů (dle povahy procesu např. vodní clony, skrápění, odprašovací nebo mlžící zařízení)“ není způsobilým výdajem pořízení technologických zařízení, nepodílí se na snižování prašnosti, neboť i po urgencích na vyčlenění nákladů na skrápěcí systém nebyly požadované údaje dodány. Dle žalobce zamítnutím podpory projektu došlo k zásahu do jeho práv.
4. V prvním žalobním bodu namítá žalobce nezákonnost a věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Navržená technologie dle žalobce odpovídá požadavku stanovených pravidel a v žádném z relevantních dokumentů není uvedeno, že jsou podporovány pouze dodatečné technologie k omezení prašnosti. Na požadavek a urgence ohledně členění nákladů žalobce reagoval a odůvodnil, že požadavek na vyčlenění nákladů by měl za následek neuskutečnitelnost celého projektu, neboť finanční náročnost brání samostatné realizaci. Žalobce odmítá, že by „výměna“ technologických zařízení byla v rozporu s dikcí bodu h) výzvy. Dle žalobce jím předložený projekt odpovídá podporovaným projektům, neboť jeho realizací by došlo ke snížení emisí prachu.
5. Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce nicotnost napadeného rozhodnutí, neboť o poskytování prostředků měl rozhodnout ministr životního prostředí po posouzení a doporučení Rady Státního fondu životního prostředí ČR, nikoli Státní fond životního prostředí ČR (dále též „Státní fond“ či „SFŽP“). Nicotnost rozhodnutí prvního stupně odráží nicotnost rozhodnutí žalovaného, k němuž neexistoval skutkový základ. V tomto směru odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 7 As 173/2012-44.
6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a k jejímu obsahu uvedl, že je Řídicím orgánem Operačního programu „Životní prostředí v programovém období 2014-2020“ (dále jen „OPŽP“) a tedy poskytovatelem dotace. Část činností souvisejících s administrací OPŽP byla Ministerstvem životního prostředí delegována na Státní fond prostřednictvím Dohody o delegování některých činností a pravomocí MŽP jako řídicího orgánu OPŽP v programovém období let 2014 – 2020 na Státní fond životního prostředí ČR (dále jen „Delegační dohoda“). Závazná pravidla přidělování dotací z OPŽP jsou stanovena především v „Programovém dokumentu OPŽP a v Pravidlech pro žadatele a příjemce podpory v Operačním programu Životní prostředí pro období 2014-2020 z OPŽP.
7. Státní fond dne 19. 6. 2015 vyhlásil 8. výzvu na podporu projektů prioritní osy 2, specifický cíl 2.2) Snižit emise stacionárních zdrojů podílející se na expozici obyvatelstva nadlimitním koncentracím znečišťujících látek v rámci uvedeného operačního programu, s postupem v souladu s tzv. jednotným metodickým prostředím.

8. Žalobce dne 15. 12. 2015 podal žádost o podporu projektu Pořízení technologie (nakladač se skrápěním) ke snížení TZL v areálu ARCIMPEX s.r.o. prostřednictvím systému MS2014+. V rámci kontroly přijatelnosti a formálních náležitostí byl žadatel vyzván k dopracování vyčíslení nákladů zvlášť pro zařízení a zvlášť pro skrápěcí systém, což žalobce odmítl a trval na způsobilosti výdajů již uvedených. Vzhledem k tomu, že žalobce dle žalovaného nesplnil podmínky pro přidělení dotace z OPŽP SC2.2., byl projekt vyřazen z další administrace.
9. Následně podal žalobce dne 24. 3. 2016 žádost o přezkum, která byla přezkumnou komisí dne 13. 4. 2016 zamítnuta. O tomto rozhodnutí byl žalobce informován dne 22. 4. 2016 prostřednictvím MS2014+.
10. Dle žalovaného neposkytnutím dotace nemohl být žalobce zkrácen na svých právech, neboť na dotaci není právní nárok podle § 14 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“). Procesní práva také zkrácena nebyla, protože jeho žádost byla administrována v souladu s platnými postupy pro všechny žadatele programu.
11. Dle žalovaného zamítnutí žádosti není nezákonné ani věcně nesprávné. V textu pravidel není totiž umožněna podpora výměny technologických zařízení, která se vyskytují na plošném zdroji, jelikož v aktivitě h) jsou podporovány dodatečné technologie k omezení prašnosti.
12. Podle žalovaného projekt předložený žalobcem neřeší daný plošný zdroj komplexně. Reemise ze skladovacích a dalších ploch areálu není řešena vůbec. Projekt jako celek (ne pouze skrápěcí systém) nelze stavět na roveň nejlepších dostupných technik.
13. Zavádějící je i argumentace žalobce ohledně nemožnosti oddělení skrápěcí nástavby od zbytku technologie. Skrápěcí systém na dotčeném zařízení je technickou nástavbou, kterou lze pořídit navíc za příplatek, nejedná se o automatickou součást zařízení, což vyplývá i z příložené projektové dokumentace a analýzy souladu. Mezi uvedenými technickými parametry skrápěcího systému uvedenými v Analýze souladu byla i *„integrace skrápěcího systému do použitého technického zařízení, včetně příslušné elektroniky, pneumatického či hydraulického systému, pohonné jednotky pro tlakování vody apod.“* Skrápěcí systém je definován jednou položkou „90004 Skrápěcí zařízení SENNEBOGEN“, což potvrzuje, že se jedná o nadstavbové zařízení na „standardní technologii a novozuje dojem účelovosti celého projektu, tj. že cílem je zejména pořízení samotného nakladače.
14. Žalovaný připouští, že je možné, že z nového stroje uvedeného v žádosti o podporu se nedá skrápěcí systém odmontovat, nicméně stroj je možné pořídit i bez skrápění. Samotná investice do skrápěcího systému, který přispívá k omezení emisí, je pro žalovaného způsobilým výdajem projektu s cílem omezení prašnosti na plošném zdroji v souladu s definicí aktivity h). Nicméně pořízení celého nakladače již přesahuje cíle této aktivity, a proto jej nelze považovat za způsobilý výdaj projektu. Skrápěcí systém lze realizovat i na stávajícím zařízení se srovnatelným environmentálním efektem.
15. Zahrnutí nakladače do způsobilých výdajů je z pohledu žalovaného neekonomické a neefektivní s ohledem na účel pořizované technologie. U mobilního skrápěcího zařízení je prokázání funkčnosti technologie problematické, protože hlavním účelem zařízení je nakládání s materiálem, nikoli jeho skrápění, které je pouze nadstavbovým řešením.

16. Žalovaný zdůrazňuje, že nakladače nejsou v definici aktivity h) dotačního programu uvedeny jako způsobilý výdaj projektu. Přitom žalobce byl několikrát vyzván k rozdělení předpokládaných výdajů, což neučinil. Proto nebyl projekt z pohledu přijatelnosti v souladu s danou výzvou pro příjem žádosti akceptován.
17. K námitce nicotnosti žalovaný uvádí, že Státní fond v rámci operačního programu vystupuje jako zprostředkující subjekt, který na základě delegační dohody vykonává některé činnosti, mezi něž patří i činnost týkající se hodnocení žádostí o dotaci. Poskytovatelem dotace podle § 14 rozpočtového zákona je i nadále žalovaný, který v případě kladného posouzení žádosti o dotaci vydá rozhodnutí o jejím poskytnutí ve smyslu uvedeného zákona. Jedná se o prostředky z rozpočtu žalovaného jako prostředky předfinancované, následně kryté z rozpočtu EU. K poskytování prostředků dochází na základě rozpočtového zákona.
18. V replice žalobce uvádí, že ačkoli na udělení dotace není právní nárok, soudní přezkum rozhodnutí je přípustný. K tomu odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
19. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).
20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
22. Nejprve se zdejší soud zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí podléhá přezkumu ve správním soudnictví. V této souvislosti soud konstatuje, že danou problematiku řešil Nejvyšší správní soud, jenž v rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46, dospěl k následujícímu: *„Doslovný výklad rozpočtových pravidel tedy jednoznačně svědčí tomu, že vyluka ze soudního přezkumu se vztahuje pouze na taková rozhodnutí, jimiž poskytovatel žádosti o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci vyhověl. Na taková rozhodnutí, jimiž poskytovatel žádosti nevyhověl (resp., pokud vyhověl jen částečně, v rozsahu částečného nevyhovění), se obecné předpisy o správním řízení vztahují a není vyloučeno jejich soudní přezkoumání (§ 14 odst. 5 a contrario).“*
23. Dále konstatoval, že *„rozhodnutí, jimiž poskytovatel dotační žádosti nevyhověl, je s to citelně zasáhnout do právní sféry žadatele... O soudním přezkumu procesních i hmotněprávních norem proto nelze v právě uvedených případech vůbec pochybovat. Zákonodárce totiž v těchto typech dotací projevil jasně svou vůli určitě prostředky při splnění stanovených podmínek poskytnout a orgány moci výkonné mají jasně projevovanou vůli zákonodárce vykonat. Při splnění zákonem stanovených podmínek proto žadatel poskytnutí dotace právem očekává a tomuto legitimnímu očekávání musí být poskytnuta soudní ochrana v procesní i hmotněprávní rovině.“*
24. V návaznosti na uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí není vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví, protože dané rozhodnutí zasahuje do právní sféry žadatele, neboť poskytovatel dotace jeho žádosti nevyhověl.
25. Poté se soud zabýval námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí, neboť pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by bez dalšího musela vést k vyslovení

nicotnosti napadeného rozhodnutí, aniž by bylo možné se zabývat ostatními žalobními námitkami.

26. Teorie považuje za nicotný ten správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Nicotný akt nikoho nezavazuje a nikdo jej není povinen respektovat, neboť mu nesvědčí presumpce správnosti (srov. Hendrych, D. a kol.: *Správní právo. Obecná část*. 5. vydání. C. H. Beck, Praha, 2003, s. 136-141).
27. K pojmu nicotnosti se opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2006, č. j. 1 Afs 6/2005 - 65 (dostupný na www.nssoud.cz), kde uvedl, že „*k nicotnosti je soud povinen hledět z úřední povinnosti. Vady, které způsobují nicotnost, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním slova smyslu), nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu).*“
28. Právě popsané vady vyvolávající nicotnost správního aktu zdejší soud v případě žalobou napadeného rozhodnutí neshledal. Žalobce staví svou námitku nicotnosti v dané věci na tvrzení, že o poskytování prostředků měl rozhodnout ministr životního prostředí po posouzení a doporučení Rady Státního fondu životního prostředí ČR, nikoli Státní fond životního prostředí ČR, žalobce je přitom přesvědčen, že prostředky k financování vybraných projektů pochází z rozpočtu SFŽP.
29. Ze zákona č. 388/1991, o Státním fondu životního prostředí České republiky (dále jen „zákon o SFŽP“) a judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že SFŽP je samostatnou právnickou osobou s vlastním rozpočtem: „*Dotace je v ust. § 3 písm. a) rozpočtových pravidel definována jako peněžní prostředky státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu poskytnuté právnickým nebo fyzickým osobám na stanovený účel. Návratnou finanční výpomocí se pak podle ust. § 3 písm. b) rozpočtových pravidel rozumí prostředky státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu poskytnuté, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, bezúročně právnickým nebo fyzickým osobám na stanovený účel, které je povinen jejich příjemce vrátit do státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu. Ani do jedné z těchto skupin nespádají peněžní prostředky Státního fondu životního prostředí České republiky. Ten byl zřízen zákonem č. 388/1991 Sb., o Státním fondu životního prostředí České republiky jako jiná státní organizace (ust. § 1 odst. 2). Podle tohoto zákona (ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, dále jen „zákon o SFŽPČR“) se tedy jedná o samostatnou právnickou osobu, která má vlastní rozpočet (ust. § 2a zákona o SFŽPČR). Výdaje z rozpočtu Státního fondu životního prostředí České republiky tedy nejsou výdaji státního rozpočtu.*“ (rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2013, č. j. 7 As 173/2012-45).
30. K otázce, kdo rozhoduje o poskytnutí prostředků ze SFŽP, soud odkazuje na ust. § 1 odst. 5 zákona o SFŽP, podle kterého „*o poskytování prostředků z Fondu rozhoduje ministr*

životního prostředí.“ Uvedené vyplývá i z výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2013, č. j. 7 As 173/2012-45, dle něž *„v rámci procesu rozhodování o žádosti o poskytnutí dotace ze Státního fondu životního prostředí České republiky vystupuje ministr životního prostředí jako orgán rozhodující o právech a povinnostech fyzických a právnických osob.“* Na základě uvedeného by bylo nutno přisvědčit námitce žalobce, neboť napadené rozhodnutí nevydal ministr životního prostředí, ale žalovaný jako absolutně věcně nepřislušný orgán.

31. V daném případě však soud konstatuje, že dotace je poskytována v rámci *Operačního programu Životní prostředí 2014 – 2020* (dále jen „OPŽP“), podporovaného z Fondu soudržnosti Evropské Unie, což vyplývá již ze samotné 8. výzvy *Ministerstva životního prostředí* založené ve spisu na č. l. 6, kde byla vyhlášena alokace (maximální celková dotace z prostředků EU) ve výši 2,5 mld. Kč. SFŽP je v daném případě tím subjektem - zprostředkující osobou - který vyhláší výzvy k podávání žádostí o podpory a posuzuje splnění předpokladů pro poskytnutí podpory.
32. Podle ust. § 14 odst. 2 rozpočtových pravidel *„dotaci nebo návratnou finanční výpomoc ze státního rozpočtu může poskytnout ústřední orgán státní správy, Úřad práce České republiky, Akademie věd České republiky, Grantová agentura České republiky, Technologická agentura České republiky nebo organizační složka státu, kterou určí zvláštní zákon (dále jen „poskytovatel“).“*
33. Podle ust. § 14 odst. 3 rozpočtových pravidel *„o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci rozhoduje poskytovatel na základě žádosti příjemce.“*
34. V případě žádosti o dotaci z OPŽP se jedná o prostředky poskytované z rozpočtu žalovaného, jako prostředky předfinancované, které jsou následně kryty z rozpočtu EU. Žalovaný, tedy Ministerstvo životního prostředí poskytuje finanční prostředky žadatelům o podporu ze svého rozpočtu, jedná se o prostředky předfinancované žalovaným a takto poskytnuté prostředky jsou později pokryty – refundovány – ze strany OPŽP z rozpočtu EU. Zákonný režim poskytování finančních prostředků se tedy řídí rozpočtovými pravidly, dle nichž o poskytnutí či neposkytnutí dotace rozhoduje ústřední orgán státní správy, tedy ministerstvo jako poskytovatel finančních prostředků, nikoliv SFŽP, který je zde toliko zprostředkovatelem, jenž vyhláší výzvy k podávání žádostí a posuzuje splnění předem stanovených podmínek.
35. Na základě shora uvedeného proto dospěl soud k závěru, že napadená rozhodnutí byla vydána věcně příslušnými správními orgány, a nejedná se o rozhodnutí nicotná.
36. Soud poté přistoupil k věcnému posouzení žaloby.
37. Žalobce považuje zamítnutí žádosti o podporu projektu za nezákonné a věcně nesprávné.
38. Z výzvy Ministerstva životního prostředí k podávání žádostí o podporu lze seznat, že jednou z podporovaných aktivit je dle odstavce h) na straně 3 výzvy *omezování prašnosti z plošných zdrojů (dle povahy procesu např. vodní clony, skrápění, odprašovací nebo mlžící zařízení).* Žalobce namítá, že nikde není uvedeno, že jsou podporovány pouze dodatečné technologie, jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
39. V žádosti o podporu, kterou žalobce podal, popsal projekt *„Pořízení technologie (Nakladač se skrápěním) ke snížení TZL v areálu společnosti Arcimpex s.s.o. tak, že „spočívá v nahrazení jednoho stávajícího zařízení novým zařízením (nakladač, překládkové rypadlo*

apod.), vybaveného účinným skrápěcím systémem za účelem významného snížení prašnosti z nakládání s kovovým šrotem v areálu“.

40. Soud posoudil navrhovaný projekt a přisvědčil žalovanému, že žádost o podporu není v souladu s podmínkami obsaženými ve výše citované výzvě MŽP.
41. Do posuzované žádosti uvedl žalobce náklady na pořízení nakladače se skrápěním. Výzva se však v bodu h) vztahuje pouze k technologii způsobilé omezovat prašnost – viz demonstrativní výčet technologií v závorce. Nelze se ztotožnit s žalobcem, že pouze nakladač ve svém celku plní funkci snižování prašnosti.
42. I když lze připustit, že výměna technologie (nakladače bez skrápění) za novou technologii (nakladač se skrápěním) by nepochybně přispěla k omezení prašnosti v areálu žalobce, nelze úspěšně žádat požadované prostředky konkrétně vymezené stanoveným cílem k nákupu (finančně nákladné) technologie – nakladače, která bude disponovat skrápěcím systémem a to s ohledem na podmínky citované výzvy. Nakladač není technologií omezující prašnost a bylo by neúčelné a v rozporu s výzvou vztáhnout dotaci i na tuto část projektu, která nijak nepřispívá k omezení prašnosti, a to tím spíše, když by byla vzata v potaz pořizující cena samotného nakladače a nakladače se skrápěcím zařízením, jehož cena (skrápěcího zařízení) tvoří pouze dílčí část vyčíslených nákladů. Pořízení celého nakladače přesahuje cíle aktivity uvedené v bodě h) výzvy. Tento systém rovněž neřeší komplexně daný plošný zdroj, převážně je opomenuto skrápění skladovacích a dalších ploch v areálu. U mobilního skrápěcího zařízení je navíc prokázání funkčnosti technologie problematické, protože hlavním účelem zařízení je nakládání s materiálem, nikoli jeho skrápění, které je pouze nadstavbovým řešením. Požadovaného cíle by tak bylo možné dosáhnout i potenciálně méně nákladnými, efektivnějšími metodami.
43. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaný opakovaně vyzýval žalobce, aby vyčlenil náklady na skrápěcí systém. Žalobce reagoval tak, že takovéto vyčlenění nákladů by znamenalo neuskutečnitelnost projektu, neboť skrápěcí systém nelze pořídit samostatně a i kdyby to bylo možné, jeho instalace na nakladač by byla tak nákladnou, že by to znamenalo neuskutečnitelnost projektu. Soud se ztotožnil s žalovaným, že v daném případě se jedná o podobnou situaci jako je koupě automobilu s klimatizací. Jedná se o jistou technickou nástavbu, kterou lze pořídit za příplatek, avšak nejedná se o automatickou součást zařízení. Technickou složitost namontování či oddělení skrápěcího systému od nakladače nelze posuzovat jako nerozlučitelnost těchto dvou technologií. Je skutečností, že skrápěcí systém je volitelná nástavba nakladače, a jako taková je způsobila vyčíslení ve složce nákladů projektu přinejmenším porovnáním ceny nakladače bez skrápění s identickým nakladačem disponujícím skrápěcím zařízením. Jak vyplývá i z *Projektové dokumentace*, „skrápěcí zařízení SENNEBOGEN“ je pouze jednou položkou v celé dokumentaci a je tedy nepochybné, že se jedná o nadstavbové zařízení.
44. Argument žalovaného, že jsou podporovány pouze dodatečné technologie, soud posoudil v souvislosti s daným případem, nikoliv obecně, a sice že skrápěcí systém je v tomto konkrétním projektu dodatečnou technologií nakladače – techniky, která nepřispívá ke snižování prašnosti. Jako způsobilý výdaj by se dal považovat samotný skrápěcí systém s tím, že ostatní náklady – pořízení nového nakladače či namontování systému na nakladač starý – by hradil žalobce. Zahrnutí pořízení nového nakladače do žádosti o podporu se soudu jeví jako účelové, nesplňující specifický cíl 2.2 výzvy: Snížení emisí stacionárních

zdrojů podílejší se na expozici obyvatelstva nadlimitním koncentracím znečišťujících látek.

45. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. června 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.